

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.197/2024/5.

A felperes:

felperes1

cím2

A felperes képviselője:

Dr. Éliás Sára ügyvéd

cím1.

Az alperes:

alperes1

cím4

Az alperes képviselője:

Ernszt Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ernszt János ügyvéd)

cím3

A per tárgya:

kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

26.G.40.245/2020/75-I.

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

Rész- és közbenső ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy megállapítja: a felperest megilleti az a jog, hogy a keresetlevélben foglalt táblázatban felsorolt 1.,4., 6-41., 44., 46-53., 56., 57., 60., 61., 63-65., 68-83., 85-130., a 132. tétel alatti alumínium rudakból 40 (negyven) db, a 134., 138-147., 149-151., 154., 155., 157-159., 163., 165., 167-171., 173-175., 177., 178., 181., 183., 185-187., 191-194. és 196-198. tételszámú ingóságok 2014. február 27-én kelt megállapodás III. pontjában vállalt kiadásának jogos ok nélküli megtagadása folytán bekövetkezett kára megtérítését követelje;

ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 445.859 (Négyszáznegyvenötezer-nyolcszázötvenkilenc) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára 3.120 (Háromezer-százhusz) forint fellebbezési illetéket;

az alperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett további 44.880 (Negyvennégyezer-nyolcszáznyolcvan) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az illetékfizetési kötelezettség a jelen rész- és közbenső ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A Fővárosi Törvényszék (elsőfokú bíróság) a 26.G.40.245/2020/47. számú közbenső ítéletének a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.098/2023/5. számú végzésével történt hatályon kívül helyezése folytán megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 75-I. számú közbenső ítéletével a felperes keresete – amelyben kérte az alperest a 2014. február 27-i megállapodás (megállapodás) III. pontjában foglalt, a épület2 épületében korábban működtetett épület1 előadásaihoz szükséges 170 tételből álló eszközök, berendezési tárgyak, felszerelések, immateriális javak kiadása kötelezettségének megszegése miatt 321.194.243 forint kártérítés megfizetésére kötelezni a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 312. § (2) bekezdése, 313. §-a és 318. § (1) bekezdése alapján – jogalapjának fennálltáról határozott és megállapította, hogy (az) alperes a peres felek között 2014. február 27. napján kelt egyezségi megállapodás III. pontjába(n) foglalt alperesi kötelezettség elmaradása – azaz a teljesítés megtagadása – miatt a felperest ért kárért teljes kártérítő felelősséggel (kártérítési felelősséggel) tartozik.

[2] A keresettel érvényesített jog fennállása és az ennek alapján a felperest megillető követelés összege vagy mennyisége tekintetében a vita elkülöníthető volt, ezért a jog fennállásáról a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 341. § (4) bekezdése alapján közbenső ítélettel határozott.

[3] A döntése alapjául szolgáló tényállás megállapítása során a perben nem vitatottként rögzítette, ekként a Pp. 256. § (1) bekezdésében foglaltak szerint valósnak fogadta el – egyebek mellett – azt, hogy a felperes a épület2ban tartott előadásai során részben saját tulajdonú, illetőleg készítésű, részben az alperes tulajdonát képező eszközöket használt, valamint azt is, hogy a peres felek között 2014. február 27-én létrejött megállapodás III. pontja értelmében az alperes vállalta a épület2ban lévő, a felperes tulajdonában álló és az alperes által visszatartott ingóságokat 15 nap alatt kiadni.

[4] A Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatásnak megfelelően vizsgálta, hogy a megállapodás III. pontja értelmében az alperes valamennyi, a épület2ban hagyott ingóság kiadására köteles-e, avagy a kiadási kötelezettsége csak a Fővárosi Törvényszéken az alperes által zálogjog fennálltának megállapítása iránt 4.P.20.024/2011. számon indított, majd 4.P.21.886/2011. számon folytatódott eljárásban (zálogjogi per) tételesen felsorolt ingóságokra vonatkozik.

[5] Megállapította, hogy a megállapodás III. pontja a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint akként értelmezendő, hogy annak alapján az alperes kiadási kötelezettsége valamennyi, a felperes által a épület2 épületében hagyott ingóságra kiterjed, azok értékétől függetlenül. Figyelemmel volt arra, hogy az alperes nyilatkozata értelmében is csupán az értékkel bíró ingóságok vonatkozásában terjesztette elő a zálogjog érvényesítése iránti igényét, így ezeken felül is voltak a felperes által a épület2 épületében hagyott ingóságok. Ezt támasztja alá az is, hogy a épület2 igazgatójának 2010. december 20-án a védelmi szolgálatnak adott utasítása a felperes minden vagyontárgyára vonatkozott, valamint az, hogy az alperes 2015. február 16-i e-mailje a lomtalanítást elkerült, utóbb fellelt ingóságokról szólt.

[6] A felperes 64. sorszámú nyilatkozatával pontosított 59. sorszámú beadványa alapján megállapította, hogy a felperes keresetében adott felsorolás egyezik azokkal az ingóságokkal, amelyeket az alperes a megállapodás szerint köteles volt kiadni, ugyanakkor az nincs átfedésben a 2015. április 10-i átadás-átvételi jegyzőkönyv (átadás-átvételi jegyzőkönyv) tételeivel. Az alperes a visszaadott értéktárgyak és a követelt ingóságok közötti, általa állított részbeni átfedés igazolására a 67. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt felhívás ellenére bizonyítást nem ajánlott fel, ugyanakkor e tételek vonatkozásában a tanúk részletesen nyilatkoztak és a felperes állítását támasztották alá.

[7] A hivatkozott megállapodás dátumára tekintettel a perben alkalmazandó rPtk. 312. § (1), (2) és (3) bekezdéseiben, 318. § (1) bekezdésében, 339. § (1) bekezdésében, 340. § (1) bekezdésében és a 355. § (1), (2) és (4) bekezdéseiben foglaltakat idézte és rögzítette, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a megjelölt ingóságai a épület2 épületében maradtak.

[8] A felperes vezető tisztségviselője név6, korábban a felperesi stúdió műszaki vezetőjeként foglalkoztatott név9, a felperes tagja név10, valamint név11, név12, név8, név13 és név7 tanúvallomásai, az ingóságok beszerzését igazoló okiratok és a felperes által csatolt fényképfelvételek alapján igazoltnak találta a felperesnek azt az állítását, hogy az ingóságok a tulajdonában álltak, és azok a épület2 épületében maradtak.

[9] A tanúknak és a törvényes képviselőknek a felek által indítványozott ismételt meghallgatását mellőzte, mivel e meghallgatások az írásba foglalt szerződés tartalmára vonatkozóan sürgősen szükségesek.

[10] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.szám1. számú irataiból az alperesi munkatársak – név23, név24, név25 és név26 – tanúvallomását tartalmazó jegyzőkönyv, továbbá az alperes törvényes képviselője név4, valamint név5 előadásai alapján azt is megállapította, hogy az alperes munkatársai a felperes által korábban használt helyiségekben úgy végeztek lomtalanítást, hogy azt megelőzően az ingóságok elvitelére a felperest nem szólították fel, illetőleg az esetlegesen meg is maradt ingóságokat nem vették számba, a selejtezést megelőzően az értékükről nem győződtek meg. név4 meghallgatásából kiemelte, hogy az ő tudomása szerint az értékkel bíró eszközök az úgynevezett zálogjogi perben megjelölt ingóságokkal voltak azonosak, a épület2ban a felperesnek további ingóságai nem voltak.

[11] A fentiek alapján megállapította, hogy a felperes a beszerzés, megvásárlás vagy elkészítés, fejlesztés tényét és időpontját a keresetlevelében megjelölt valamennyi ingóság vonatkozásában külön-külön igazolta. Ezek alapján azt is bizonyítottanak találta, hogy 2010. december 20. napjáig, a felperes belépésének és az ingóságai elvitelének megtiltásáig, ezek az ingóságok az épületben voltak elhelyezve. Az alperes ezzel szemben nem bizonyította a keresetben felsorolt ingóságok kiadását.

[12] Az alperes azzal a hivatkozással sem menthette ki magát, hogy a büntetőeljárás során eljáró igazságügyi könyvszakértő megállapítása szerint a felperes eszköznyilvántartása nem felelt meg a számviteli szabályoknak, mivel a jelen perben a felperes nem a számviteli nyilvántartásra alapította az igényét.

[13] A felperes 2023. január 30-án érkezett beadványa mellékleteit a Pp. 220. § (7) bekezdése értelmében figyelmen kívül hagyta.

[14] A Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a bizonyítás eredményének mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a megállapodásban foglalt teljesítését jogos ok nélkül megtagadta, amely folytán a peres felek közötti megállapodás (teljesítése) megghiúsult, ezért a felperes a rPtk. 313. §-a alapján a teljesítés elmaradása miatti kárának megtérítését követelheti.

[15] Az alperes eljárás szabálytalansága miatti kifogását elutasította, mivel a bizonyítási teher kiosztása – a Fővárosi Ítéltábla végzésében adott iránymutatásra is tekintettel – megfelelően történt.

[16] A közbenső ítélettel szemben az alperes fellebbezett, amelyben kérte a közbenső ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan „a zálogjogi perben tételesen megjelölt ingóságok visszakövetelését meghaladó” kereset elutasítását, továbbá a felperes perköltségben marasztalását.

[17] Az elsőfokú bíróság anyagi jogi szabálysértéseként jelölte meg azt, hogy a felek megállapodását a rPtk. 207. § (1) bekezdésében foglaltak megszegésével tévesen értelmezte, a bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésével, okszerűtlenül mérlegelte és emiatt téves ténybeli és jogi következtetéseket vont le.

[18] Előadta, hogy a zálogjog érvényesítése iránti keresetét az eljáró bíróság felhívásának megfelelően akként pontosította, hogy felsorolásszerűen megjelölte, milyen ingóságokra nézve kíván zálogjogot érvényesíteni; ezeket a módosított keresetlevele tartalmazta. Álláspontja szerint a megállapodás megkötésekor e tényekkel a felek tisztában voltak, és a megállapodás III. pontja a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint azt tartalmazta, hogy az ingó kiadási kötelezettsége kizárólag ezeknek, a zálogjogi perben megjelölt ingóságoknak a kiadására vonatkozik, a zálogjogi perben meg nem jelölt dolgok a megállapodás tárgyát nem képezték. Kiemelte, hogy a zálogjogi perre hivatkozás a megállapodás szövegében eleve szükségtelen lett volna akkor, ha a megállapodás általában a felperes ingatlanban hagyott valamennyi ingóságainak a kiadására vonatkozik. A épület2 igazgatójának a biztonsági szolgálatok számára adott általános jellegű utasítása, illetve ennek módosításának hiánya semmilyen formában nem hathat ki az évekkel később megkötött megállapodás értelmezésére. Az, hogy a megállapodásban foglaltakon túl egyéb ingóságokat is visszaadott a felperesnek, szintén nem érinti a megállapodás értelmezését és nem háríthat rá további kötelezettséget.

[19] Hivatkozott továbbá arra, hogy a mellékelt átvételi elismervények alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a zálogjogi perben szerepeltetett ingóságokat a felperes részére maradéktalanul átadta. Erre tekintettel a megállapodást nem szegte meg, a rPtk. 312. §-a szerinti lehetetlenülés fel sem merülhet. A zálogjogi perben feltüntetett, valamint az átadás-átvételi jegyzőkönyvben felsorolt ingóságok egymással átfedésben állnak, e tételek egyértelmű beazonosíthatóságának nehézsége a felperes nyilvántartásának a hiányára vezethető vissza.

[20] Emellett megjegyezte, hogy a jelen per felperese soha nem jelezte, hogy a zálogjogi perben megjelölt mintegy 350.000 forintra becsült értékű ingóságokon túl más, értékkel bíró hátrahagyott ingósága is lenne a épület2 épületében; ilyen ingóságok kiadását nem kérte.

[21] Ezen túl az elsőfokú eljárásban általa előadottakra utalással megismételte, hogy a felperes a perben nem bizonyította a keresetében megjelölt ingóságok tulajdonjogát, valamint azt, hogy ezeket a épület2 területén hagyta, legfeljebb csak azt, hogy valamikor hasonló tárgyakat használt. A tanúvallomások alapján csak az állapítható meg, hogy a keresetében felsorolt ingóságok, azok épület2ban tartása és a felperes tulajdonjoga nem beazonosítható. Véleménye szerint a felperes törvényes képviselőjének a tanúvallomásokhoz hozzáfűzött magyarázatai bizonyítékként nem értékelhetők.

[22] Ennek alátámasztására példaként idézte az ítélet indokolásának az 1. és 4-10. tételek tekintetében felvett bizonyítást értékelő részeit és állította annak alapján a felperes tulajdonjoga és az ingóságok épület² épületében tartása bizonyítottságának a hiányát. Álláspontja szerint a megfelelő nyilvántartás és az azt alátámasztó hiteles bizonylatok hiányában – amely a felperesnek felróható körülmény – a megjelölt ingóságok a legtöbb esetben nem beazonosíthatók. Hivatkozott az 5. számú tételre is mint olyanra, amely a felperes által is elismerten más tulajdonában állt.

[23] Utalt arra, hogy a megjelölt ingóságok a felperes tárgyi eszköz nyilvántartásában bizonyítottan nem szerepeltek.

[24] Mivel az elektronikai és lézer technológia néhány év alatt teljesen elavul, a perbeli ingóságok esetében piaci értékről beszélni „komolytalan”.

[25] Megjegyezte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része nem tartalmazta, hogy a kártérítési felelőssége mely ingóságok kiadásának elmaradásáért áll fenn.

[26] A másodfokú perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján 321.194.243 forint pertárgyérték alapulvételével számította fel.

[27] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak tartalma szerint – kérte a közbenső ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását az IM rendelet figyelembevételével.

[28] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítási indítványnak helyt adott és a felek valamennyi előadását teljeskörűen figyelembe véve helyes jogi következtetésre jutott.

[29] Fenntartotta, hogy az alperes 2010. decemberi, később sem módosított intézkedései igazolják, hogy az alperes az épületben lévő valamennyi ingóságát visszatartotta, amely tény a perben meghallgatott tanúk és törvényes képviselők, a büntetőeljárás során meghallgatottak előadásai, valamint az általa csatolt fotók is alátámasztottak. Nincs jelentősége, hogy mely ingósághoz mikor jutott hozzá; jelentősége annak van, hogy 2010. decemberében valamennyi ingósága a épület² épületében volt és azokat nem hozhatta el.

[30] A megállapodás III. pontja szűkítő értelmezésére annak megfogalmazása és a megállapodást megelőző levelezés sem ad módot; ezzel összefüggésben hivatkozott az 59. sorszámú beadványában előadottakra. Előadta, hogy a megállapodás III. pontja „elindított”

perként utal a zálogjogi perre, és ő azt a pert eredetileg valamennyi otthagyt ingósága kiadásának megtagadására alapítva indította.

[31] Utalt arra, hogy az alperes a megállapodás aláírásakor már tudta, hogy a korábbi leselejtezések miatt a III. pontot nem tudja teljesíteni, de azt előtte elhallgatta.

[32] Kiemelte, hogy az alperes a megállapodásban foglalt kiadási kötelezettségének részben sem tett eleget és a megismételt eljárásban tett nyilatkozata alapján a zálogjogi perben megjelölt ingóságok átadása sem történt meg teljeskörűen.

[33] A Fővárosi Ítéltábla – a Pp. 380. §-ában foglalt feltételek fennállta hiányában – a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

[34] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az alperes fellebbezése csak formálisan tartalmaz másodlagos kérelmet, mivel a teljes kereset elutasítására irányuló kérelméhez képest a zálogjogi perben tételesen megjelölt ingóságok visszakövetelését meghaladó (a fellebbezésben tételesen meg nem jelölt) ingóságok kiadásának megtagadására alapított kereset elutasítása ténylegesen az első kérelem részét képezi; a teljes kereset elutasítására irányuló kérelem részbeni megalapozottsága a kereset részbeni elutasításához is vezet.

[35] A fellebbezés kisebb részben alapos.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a 2024. január 16-án kelt 10.Gf.40.098/2023/5. számú, az elsőfokú bíróság 26.G.40.245/2020/47. számú közbenső ítéletét hatályon kívül helyező végzésében foglaltakat, a megismételt eljárásra adott utasításban írtakat változatlanul fenntartja, az indokolásában kifejtetteket a jelen eljárásban is irányadónak tekinti.

[37] Erre is figyelemmel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást továbbra is részben pontatlanul és iratellenesen tárta fel, valamint a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt, a megismételt eljárásra vonatkozó utasításnak a keresetben megjelölt és az alperes által visszaadottnak állított ingóságok összevetése és az erre vonatkozó indokolási kötelezettsége tekintetében csak formálisan, tényleges értékelés nélkül tett eleget.

[38] Az elsőfokú bíróság a keresetben foglaltakkal ellentétesen rögzítette a felperes által ki nem adottnak állított és erre tekintettel a kártérítésre alapot adó ingóságok körét, tekintet nélkül arra, hogy a felperes a keresetlevelében eleve feltüntette, hogy a 198 tételt

tartalmazó listából 27 tétel kiadásának a megtagadása miatt nem kíván igényt érvényesíteni, majd a megismételt eljárás során az ingóságok felsorolásából további 1 tételt (a 135. számút) elhagyott. Tévesen és indokolás, valamint az erre vonatkozó bizonyítás felvétele nélkül állapította meg azt, hogy az alperes által 2015. április 15. (helyesen: 10.) napján a felperesnek kiadott tárgyak megegyeznek a zálogjogi perben megjelölt ingóságokkal és szintén tévesen, a saját egyéb megállapításainak is ellentmondóan rögzítette a perben nem vitatott tényként azt, hogy az alperes a megállapodásban a épület2ban lévő, a felperes tulajdonában álló valamennyi visszatartott ingóság kiadását vállalta, mivel az alperes ezt kifejezetten vitássá tette.

[39] Az indokolási kötelezettség részbeni elmulasztásában álló eljárási szabálysértés, valamint a tények téves megállapítása és a bizonyítás eredményének okszerűtlen mérlegelése azonban a jogorvoslati eljárásban a Pp. 369. § (1) bekezdése és (3) bekezdés a) és c) pontjai alapján felülbírálható, illetve orvosolható volt.

[40] A felperes a keresetét a megállapodás megkötésekor még hatályban volt, ezért a jelen perben alkalmazandó rPtk. 312. § (2) bekezdésére, 313. §-ára és 318. § (1) bekezdésére, vagyis a szerződés teljesítésének megtagadása miatti lehetetlenülésre és az alperes ennek következményeként beálló kártérítési kötelezettségére alapította és követelte az ingóságai visszaadásának megtagadása miatt keletkezett 321.194.243 forintot, amely állítása szerint a vissza nem adott ingóságok pótlási értéke.

[41] A rPtk. 312. § (2) bekezdése értelmében ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a kötelezett felelős, a jogosult a teljesítés elmaradása miatt kártérítést követelhet.

[42] A rPtk. 313. §-a szerint ha kötelezett a teljesítést jogos ok nélkül megtagadja, a jogosult választhat a késedelem és a lehetetlenülés következményeinek alkalmazása között.

[43] Az alperes nem vitatta, hogy a felek megállapodása alapján a felperes épület2 épületében hagyott egyes ingóságainak a kiadására volt köteles, vitássá tette azonban a megállapodással érintett, a felperes által felsorolt ingóságok körét és állította, hogy a megállapodás III. pontjában foglaltaknak eleget tett.

[44] Erre tekintettel elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a megállapodás III. pontja alapján az alperest a kiadási kötelezettség milyen ingóságok vonatkozásában terhelte, majd azt kellett vizsgálni, hogy a kiadási kötelezettséggel érintett, a felperes tulajdonában álló ingóságok visszaadása – az alperes által állítottak szerint – megtörtént-e és milyen körben.

[45] A felperes fellebbezési ellenkérelmében tett állítással ellentétben az elsőfokú bíróság a peres feleknek a megállapodás III. pontjának értelmezése, tartalmának igazolása

érdekében előterjesztett bizonyítási indítványait mellőzte, ezt a körülményt azonban a fellebbezés nem sérelmezte. A felek szerződéses akaratának, szándékának feltárása során ezért elsődlegesen a csatolt megállapodás szövegéből, annak a rPtk. 207. § (1) bekezdése szerinti nyelvtani értelmezéséből kellett kiindulni.

[46] Ennek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a megállapodás III. pontja értelmében az alperes a felperesnek nem csak a zálogjogi perben felsorolt, hanem a épület2 épületében hagyott valamennyi ingóságai kiadására volt köteles.

[47] A Fővárosi Ítéltábla a közbenső ítélet indokait e vonatkozásban kiegészíti azzal, hogy a megállapodás szövegében a zálogjog érvényesítése iránti perre történt utalás csak a felek ide vonatkozó megjegyzéseként értékelhető, az nem szűkíti le a III. pontnak a szavak általánosan elfogadott jelentéséből eredő azon tartalmát, hogy az ingóságok kiadásának kötelezettsége a felperesnek a épület2 épületében lévő (leltári és egyéb okirat nélkül visszatartott) vagyontárgyaira terjedt ki. Az alperesnek azzal a hivatkozással szemben, hogy a zálogjogi per említése csak úgy nyerhet értelmet, ha a felek a kiadni vállalt ingóságok körét az ott megnevezett tételekre szűkítették, a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a megállapodásnak ez a megjegyzése semmiképp sem bírhat olyan jelentéssel, hogy az alperes kötelezettsége a épület2 épületében hagyott vagyontárgyak közül csak a zálogjog érvényesítése iránt indított perben felsorolt ingóságok kiadására vonatkozik, ilyen egyértelmű korlátozás abból nem derül ki; továbbá a zálogjogi pernek a megállapodás e pontjában való említését alátámasztja az is, hogy a felek megállapodásának korábbi része (1./ Peres eljárások:) a peres eljárásokban egymással szemben érvényesített igényekről való lemondást tartalmazza, kifejezetten úgy nyilatkoztak, hogy az igényeik érvényesítésétől kölcsönösen elállnak és közösen kérték ezeknek a pereknek a megszüntetését, így annak felemlítése a megállapodás III. pontjában önmagában az egyértelműbb beazonosíthatóság érdekében is indokolt lehetett.

[48] A megállapodás III. pontjának a kiadandó ingóságok körének korlátozására vonatkozó kifejezett rendelkezése hiányában nincs jelentősége annak sem, hogy a zálogjogi perben konkrétan felsorolt ingóságok köre a felperes előtt is ismert volt. Ugyanakkor a felperes e körben helytállóan hivatkozott arra, hogy a megállapodás III. pontjának szövege általában a visszatartott ingóságokon fennállt zálogjog érvényesítése iránt indított perre vonatkozik és nem korlátozza ezeknek az ingóságoknak a körét a zálogjogi perben később pontosított keresettel érvényesített szűkebb listára.

[49] Emellett a épület2 igazgatójának 2010. december 20-án kiadott utasításának a tartalma, illetve annak későbbi módosításának hiánya – az, hogy az változatlanul a felperes valamennyi otthagyt vagyontárgyára kiterjedt – érdemi bizonyító erővel nem bírt a megállapodás értelmezhetősége, a felek szerződéskori szándékának feltárása szempontjából.

[50] Az alperes által a felperesnek 2015. február 16-án küldött, a lomtalanítást elkerült, utóbb fellelt ingóságok elvitelére történt felszólítás, valamint az alperesnek az az

állítás, hogy zálogjogi igényt nem az összes, hanem csak az értékkel bíró ingóságok vonatkozásában érvényesített, valóban alátámasztja azt, hogy a zálogjogi perben felsorolt ingóságokon kívül a felperes egyéb ingóságai is a épület2 épületében maradtak. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben azonban ez a körülmény nem a megállapodás felperes által állított tartalmának a bizonyítására alkalmas, hanem alapvető feltétele annak, hogy a felek ilyenben egyáltalán megállapodhassanak.

[51] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a megállapodás III. pontjában az alperes a felperesnek a épület2ban maradt valamennyi ingóságának a kiadását vállalta.

[52] Az elsőfokú bíróság ezt követően helytállóan vizsgálta azt, hogy a felperes keresetében felsorolt ingóságok a felperes tulajdonában álltak-e a megállapodás megkötésének időpontjában, valamint azok a épület2 épületében maradtak-e. Ez a vizsgálat azonban nem az elsőfokú bíróság által alapul vett 198 db, hanem csak a felperes módosított követelésével érintett összesen 170 db tétel tekintetében volt szükséges.

[53] Az elsőfokú bíróság az e vonatkozásban a meghallgatott felperesi törvényes képviselő, valamint a tanúk előadásai, illetve a felperes által a szerzés igazolásának alátámasztásaként hivatkozott pénzügyi bizonylatok alapján túlnyomórészt helytálló következtetésre jutott.

[54] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e körben tett megállapításait a Pp. 170. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés korlátai között vizsgálta, és a bizonyítás eredményének a Ptk. 279. § (1) bekezdése szerinti mérlegelését kizárólag a fellebbezésben hivatkozott tételek tekintetében és az abban felhozott indokok alapján bírálta felül. Az alperes a bizonyítékok okszerűtlen, nem megfelelő mérlegelését a épület2 épületében hagyott, a felperes tulajdonában volt ingóságok körének megállapítása esetében a felperes keresetében felsorolt tételek közül az 1., valamint a 4-10. tételek tekintetében állította. Az ezen felül, általánosságban tett, a beazonosíthatóság hiányára vonatkozó nyilatkozata érdemi felülbírálatra alkalmatlan volt.

[55] A felperes keresete szerinti 1., 4. és 6-10. számú tételek tekintetében az elsőfokú bíróság megállapításai helytállóak.

[56] A felperesnek az alperes vitatására tekintettel azt kellett bizonyítania, hogy a felek megállapodásának időpontjában ezek a tételek a felperes tulajdonában álltak és a épület2 épületében maradtak, amely bizonyítás a felperes törvényes képviselőjének és a tanúk előadásaival, továbbá az egyes eszközökre vonatkozó pénzügyi bizonylatokkal megfelelően megtörtént. E tételek vonatkozásában a törvényes képviselő és a tanúk az adott tételeket konkrétan beazonosítva, egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy ezek az ingóságok 2014. február 27-ét (a megállapodás megkötését) megelőzően a felperes tulajdonában álltak és azok

a épület2 épületében maradtak. Az alperes állításával szemben a jelen perbeli szakban bizonyítandó tények szempontjából a szerzés pontos időpontjának nem volt jelentősége, mivel egyik tétel vonatkozásában sem merült fel, hogy a megállapodás megkötésének és az alperes ezen alapuló kiadási kötelezettsége keletkezésének 2014. február 27-i időpontjában a fenti ingóságok ne álltak volna a felperes tulajdonában. Mind a törvényes képviselő és a tanúk előadásai, mind a szerzés alátámasztására csatolni kívánt okiratok a megállapodás megkötését megelőző felperesi tulajdonszerzést támasztották alá, amely a felperes fennállt tulajdonjogának alátámasztására alkalmas.

[57] A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes állításával szemben a felperes törvényes képviselőjének az előadása bizonyítékként felhasználható volt; a Pp. 288. §-a csupán a törvényes képviselő tanúkénti meghallgatásának tilalmát tartalmazza.

[58] Ezzel szemben az 5. tétel vonatkozásában az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak a közbenső ítélet indoklásában is rögzített körülménynek az értékelését, hogy a felperes törvényes képviselőjének, név6nek a 2021. január 7-én kelt 26.G.40.245/2020/19. szám alatti jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített előadása értelmében ez a vagyontárgy nem állt a felperes tulajdonában, hanem arra vonatkozóan a felperest a tulajdonos cég3 részére visszaadási kötelezettség terheli.

[59] Figyelemmel arra, hogy a felperes a keresetében a Ptk. 313. §-a és 318. §-a alapján érvényesít kártérítési igényt, a kártérítésre való jogosultsága fennállta szempontjából nem önmagában a kiadási kötelezettség jogosulatlan megtagadását kellett igazolnia, hanem azt is, hogy ezáltal a vagyonában kár merült fel. A nem a felperes tulajdonában álló eszköz kiadásának megtagadása miatt a kár nem a felperes vagyonában keletkezett. A felperes e tétel kiadásának megtagadása folytán az őt ért kár bekövetkezését nem igazolta, az esetleges helytállási kötelezettségére, illetve annak teljesítésére tényállítást sem tett. Ennek alapján a kereset szerinti 5. tétel kiadásának megtagadása tekintetében érvényesíteni kívánt kárigény jogalapja nem áll fenn, az nem megalapozott.

[60] Az alperes az 1., valamint a 4-10. tételeken felül nem tette vitássá az elsőfokú bíróságnak az ingóságok épület2 épületében maradására és a felperes tulajdonjogának megállapíthatóságára vonatkozó indoklását, a bizonyítékok értékelését.

[61] A törvényes képviselő előadásával és a tanúvallomásokkal, valamint a hivatkozott pénzügyi bizonylatokkal szemben a felperes tulajdonjogának megállapíthatóságát nem teszi kétségessé az, ha a felperes könyvelése a hivatkozott ingóságokat – tévesen – nem tartalmazta.

[62] A fentiek alapján az volt megállapítható, hogy – az 5. számú tételen kívül – a felperes keresetében megjelölt ingóságok a felperes tulajdonában álltak és azok a épület2 épületében maradtak, amelyre tekintettel ezek vonatkozásában az alperesnek a 2014. február 27-i megállapodás III. pontja szerinti kiadási kötelezettsége fennállt.

[63] Ezt követően az alperes hivatkozására tekintettel annak a vizsgálata volt szükséges, hogy a épület2 épületében maradt, a felperes tulajdonában volt vagyontárgyak közül melyek azok, amelyeknek a visszaadása megtörtént és melyek azok az ingóságok, amelyek vonatkozásában az alperes a kiadási kötelezettségének nem tett eleget és a teljesítés a selejtezéssel lehetetlenült.

[64] A Fővárosi Ítéltábla e körben rámutat arra, hogy az alperes a felperes keresetében nevesített vagyontárgyak közül az általa visszaadottnak állított ingóságok körét a 2024. március 6-án érkezett 60. sorszámú beadványában jelölte meg, és ezek a vagyontárgyak – a saját kimutatása szerint – a zálogjogi perben felsorolt ingóságokat sem fedik le teljes mértékben, így a fellebbezésben tett ezzel ellentétes hivatkozása iratellenes.

[65] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság is tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a keresetben felsorolt ingóságok semmilyen átfedésben sem állnak az alperes által hivatkozott 2015. április 10-i átadás-átvételi jegyzőkönyv tételeivel. Téves az az indokolása, hogy az alperes e tekintetben bizonyítást nem ajánlott fel, mivel maga az aláírt, magánokiratnak minősülő átadás-átvételi jegyzőkönyv szolgál bizonyítékként egyes ingóságok visszaadásának megtörténte. Az elsőfokú bíróság azonban anélkül állapította meg az átfedés hiányát, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyv tételeit a kereseti kérelemben felsorolt ingóságok körével összevetette volna.

[66] A Fővárosi Ítéltábla e körben rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan tévesen értékelte a felperes állítását alátámasztó bizonyítékként a felperes 64. sorszámú beadványával pontosított 59. sorszámú (a vissza nem adott ingóságokat felsoroló) beadványát, amely a fél tényállításának felel meg.

[67] Az alperes bizonyítási érdeke volt annak igazolása, hogy a keresetben megjelölt ingóságok visszaadása megtörtént. Az alperes bizonyítása akkor lehetett eredményes, ha az átadás-átvételi jegyzőkönyv adataival igazolta, hogy a visszaadott ingóság beazonosítható módon egyezik a kereseti kérelem valamely tételével. Az alperes hivatkozása annyiban ugyan helytálló, hogy a felperes által állítottan visszaadni elmulasztott ingóságok megjelölésének esetleges pontatlansága a felperes terhére volt értékelendő, az alperesnek azonban a két tétel egyezőségét olyan módon kellett igazolnia, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyvben visszaadottként feltüntetett ingóság a kereset szerinti – adott esetben általánosságban meghatározott – tétellel beazonosítható legyen.

[68] A Fővárosi Ítéltábla elvégezte a felperes keresetében felsorolt és az alperes által visszaadottnak állított tételeknek az elsőfokú bíróság által elmulasztott összevetését, és az alábbiakat állapította meg.

[69] A 23. számú tétel keresetben történt megjelölése eszköz elnevezése és tartozékai volt, amelyhez képest az átadás-átvételi jegyzőkönyv alperes által hivatkozott 13. és 17. számú tételei eszköz elnevezése¹t fednek, míg a 60. számú tétel eszköz elnevezése²t jelöl visszaadottként. Az alperes az elsőfokú eljárás során nem tette vitássá a felperesnek azt az állítását, hogy a lézercső a fénycsővel nem egyezik meg, valamint azt sem, hogy a lézerhez tartozó, pontosan megjelölt típusú tápegység speciális és ehhez képest az átadás-átvételi jegyzőkönyvben általánosságban megjelölt „tápegység” nem ezt takarja.

[70] Ennek alapján e tétel vonatkozásában az volt megállapítható, hogy az alperes nem igazolta az átadás-átvételi jegyzőkönyvben szereplő, általa hivatkozott tételek és a kereseti kérelemben megjelölt ingóságok azonosságát.

[71] A 42. tételszám alatt 5 db monitor 17", míg 43. szám alatt 1 db monitor 19" szerepelt, ennél pontosabb specifikáció megadása nélkül. Az alperes átadás-átvételi jegyzőkönyvének 63. és 64. sorszámai alatt 1 db eszköz elnevezése³ és 1 db eszköz elnevezése⁴ kiadását igazolta. Az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk ugyan nyilatkoztak 17" és 19" monitorok épület²ban hagyására, azonban több 17" monitor épület² épületében maradását nem támasztották alá és a monitorok típusait sem tudták megjelölni. A monitorok pontosabb típus meghatározása, valamint azok darabszámának bizonyítottága hiányában az alperes a 42. és 43. számú tételek visszaadását megfelelően igazolta az átadás-átvételi jegyzőkönyv 63. és 64. tételeivel. Ezzel szemben a felperes megalapozottan nem hivatkozhat arra, hogy a visszaadott két monitor olyan tételek, amelyek visszaadásának megtagadására a perben nem is hivatkozott, különös tekintettel arra, hogy állítása szerint a keresetét a épület²ban hagyott valamennyi ingósága vonatkozásában előterjesztette.

[72] Az 50. számú tétel a 49. szám alatti eszköz elnevezése⁵ számítógéphez és mikroprocesszorhoz tartozó programokat takarta. Ezzel összefüggésben az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyv 52. számú tétele szerinti 26 db CD lemez visszaadására hivatkozott. Az alperes nem tette vitássá a felperesnek azt az elsőfokú eljárásban előadott hivatkozását, amely szerint a tétel megjelölésében szereplő eszköz elnevezése⁶ specifikáció értelmében ez az ingóság mikroszámítógépekhez tartozó vezérlőprogramot takar, amelyet CD lemez nyilvánvalóan nem tartalmazhat. Erre tekintettel az alperes ennek az ingóságnak a visszaadását nem igazolta.

[73] Az 53. tételszámú 2 db diavetítő típusnév pozíció szenzorral visszaadását az alperes szintén nem tudta igazolni, mivel a felperes által a gyári számok felsorolásával is azonosított 18 db tételből az átadás-átvételi jegyzőkönyv csak 16 db átadását támasztotta alá. A felperes törvényes képviselőjének előadása (2021. január 7-én kelt 26.G.40.245/2020/19. számú jegyzőkönyv 7. oldal) értelmében ebből a készülékből nem csak 16, hanem 18 db volt a felperes tulajdonában, amellyel a felperes az alperes által kiadni vállalt ingóságok mennyiségét bizonyította.

[74] Az 54. számú diavetítő állványok, hegesztett, állítható alu géptartó esetében a felperes állítása szerint a épület2 épületében hagyott 16 db-ból csak 8 db-ot kapott vissza. Az alperes ekként 8 db visszaadását igazolta, emellett a meghallgatott tanúk és a felperes törvényes képviselője nem támasztották alá előadásukban, hogy a épület2 épületében a visszaadott ingóságokon felül további 8 db volt a felperes tulajdonában. A felperes az általa állított darabszám bizonyítottsága hiányában az ezen vagyontárgyak visszaadásának megtagadására alapítottnan igényt nem érvényesíthet.

[75] Az 57. tételszámú, típusában és méretében is pontosan megjelölt 6.000 db diakeret visszaadását az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyv 8., 25., 35., 43. és 44. tételeire hivatkozással beazonosítható módon nem tudta alátámasztani. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyv e tételeire az alperes az 58., 59., 62. és 63. kereseti tételszámú ingóságok kiadása teljesítéseként is hivatkozott, és mivel az átadás-átvételi jegyzőkönyv e tételei nem diakeret, hanem diák átadását tartalmazzák, az alperes nem bizonyította az átadott ingóságok és a felperes által állítottan kiadni elmulasztott tételek azonosságát.

[76] Ugyanakkor a felperes által 58., 59. és 62. sorszám alatt megjelölt diák visszaadását az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyv 25., 43. és 44. számú tételeivel bizonyította, mivel ezek diadoboz és nagy mennyiségű diák visszaadását igazolják, és a felperes a keresetében nem jelölt meg olyan pontosabb specifikációt, amely igazolná, hogy a bizonyítottan visszaadott diák nem egyeznek meg az általa hivatkozott tételekkel. A meghallgatott tanúk a épület2 épületében hagyott, a felperes tulajdonában volt diák mennyiségét nem tudták alátámasztani, arra nem tettek előadást, így a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az átadottakon felül az alperes további diák visszaadását elmulasztotta. Az alperes állításával szemben a Fővárosi Ítéltábla azt is rögzíti, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyv 35. tétele alatt szereplő diavetítő tár a keresetben hivatkozott ingóságokhoz képest mást takar, az a diák visszaadásának igazolására nem alkalmas.

[77] A 63. számú nyers dia és negatív megnevezésű tétel visszaadásának megtörténtét az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyv fenti adataival nem tudta igazolni, mert azok nem tartalmazzák azt a kitételt, hogy nyers diáról lenne szó, továbbá azt sem, hogy a negatívok visszaadása is megtörtént.

[78] Az alperes úgyszintén nem igazolta a kereset 92., 96., 134. és 138-147. tételszámai alatt megjelölt kábelek és hosszabbítók visszaadását, mivel az alperes nem azonosította be, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyv általa hivatkozott 36., 37., 40., 41., 51. és 66. számú tételei melyik ingóság visszaadására vonatkoznak, míg a felperes a keresetében az adott tételt pontosan körülírt módon, a kábel típusával, hosszával és egyéb jellemzőivel megjelölve tüntette fel. A meghallgatott tanúk részletesen nyilatkoztak róla, hogy az adott kábelek milyen készülék működtetéséhez voltak szükségesek. Ezzel szemben az alperes által hivatkozott tételek nem alkalmasak a felperes által a funkció és egyéb jellemzők szerint megjelölt kábelek beazonosítására, mivel azok általánosságban, a megjelölt kábelekkel nem

azonosítható csatlakozót, elosztót és hosszabbítót tartalmaztak. Az átadás-átvételi jegyzőkönyv 51. sorszám alatti „m3 vezeték” sem azonosítható a felperes által specifikusan megjelölt tételek egyikével sem.

[79] A keresetben 132. sorszám alatt megjelölt 45 db alumínium rúd közül az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyv 24. számú tételével 5 db visszaadását igazolta. Ugyanakkor a felperes törvényes képviselőjének előadása értelmében (2021. április 29-én kelt 26.G.40.245/2020/23. számú jegyzőkönyv 5. oldal) a felperes tulajdonában nem a kereset szerinti 50 db, hanem eleve csak 45 db állt és maradt a épület2 épületében. Ehhez képest a felperes nem a keresetében állított 45 db, hanem csak 40 db alumínium rúd kiadásának megtagadása miatt érvényesíthet kártérítési igényt.

[80] A 133. tételszámú rögzítő talpak, keresztartó, acél zártszelvény esetében a felperes a 30 db-ból 28 db visszaadásának elmaradását állította. Az alperes által csatolt átadás-átvételi jegyzőkönyv 30. és 61. számú tételei 2 db ennek megfelelő ingóság visszaadását igazolják. A meghallgatott tanúk közül a darabszámba név9 és név11 nyilatkoztak, és egymásnak ellentmondóan állították 25-30 db, illetve csak 1 db létét (2022. január 6-án kelt 26.G.40.245/2020/29. számú jegyzőkönyv 5. oldal és 2022. szeptember 6-án kelt 26.G.40.245/2020/40. számú jegyzőkönyv 7. oldal). Erre tekintettel a felperes nem támasztotta alá azt, hogy az igazoltan visszakapottakon felül az alperes az e tétel alá tartozó további ingóságai visszaadását elmulasztotta.

[81] A kereset 176. sorszámú tétele az eredetileg meglévő 6 db asztal, íróasztal megnevezésű ingóságokból 2 db-ot tartalmazott vissza nem kapottként. Az alperes az átadás-átvételi jegyzőkönyvvel 5 db asztal, valamint 1 db fiókos elem visszaadását igazolta. Mivel a tanúk a épület2 épületében hagytak, a felperes tulajdonában volt asztalok mennyiségére nem tettek előadást, illetve a felperes törvényes képviselője összesen 2 db asztalról tudott (2021. június 17-én kelt 26.G.40.245/2020/24. számú jegyzőkönyv 3. oldal), e vonatkozásban is azt kellett megállapítani, hogy a felperes nem igazolta, hogy az alperes által visszaadottakon felül e tétel vonatkozásában további ingóságainak a visszaadása nem történt meg.

[82] A 178. tételszámú, 5 db, jellemzőivel megjelölt szekrény visszaadását az alperes az általa e körben is hivatkozott, az átadás-átvételi jegyzőkönyv 72-74. tételeivel nem tudta igazolni, mivel ezek asztalra és nem szekrényre vonatkoztak. A szintén hivatkozott, az átadás-átvételi jegyzőkönyv 68. sorszáma alatti lemezszekrény átvétele a jegyzőkönyv tanúsága szerint nem történt meg, míg a 75. sorszámú 2 db roncs szekrény átvétele nem igazolja a kereset szerinti 5 db szekrényből vissza nem kapott 3 db szekrény átadását. A felperes a meghallgatott törvényes képviselője előadásával (2021. június 17-én kelt 26.G.40.245/2020/24. számú jegyzőkönyv 3. oldal) és név9 tanúvallomásával (2022. január 6-án kelt 26.G.40.245/2020/29. számú jegyzőkönyv 7. oldal) igazolta, hogy a helyszínen 6 db szekrényt tartott. Ekként a visszakapott 2 db-on felül a felperes által hivatkozott további 3 db szekrény visszaadása nem igazolt.

[83] A kereset 182. számú tétele elektronikai alkatrészek, processzorok, diódák, ellenállások és kondenzátorok megjelölést tartalmazott, amely általános megjelölés egyezik az átadás-átvételi jegyzőkönyv 46. és 48. tételszámai alatti felsorolással. Ezeknek az elektronikai alkatrészeknek a pontos mibenlétét, jellemzőit, valamint a mennyiségét a tanúk nem konkretizálták, így az alperes ennek a tételnek a visszaadását az átadás-átvételi jegyzőkönyv adataival megfelelően igazolta. Ugyanakkor nem igazolhatja e tétel visszaadását az alperes által szintén e körben hivatkozott, az átadás-átvételi jegyzőkönyv 55. sorszámú tétele, amely roncs készülékek megjelölést tartalmaz és ekként a felperes keresetében megjelöltekkel nem azonosítható.

[84] A 194. sorszámú tétel könyveket és szakirodalmat jelölt azzal a megjegyzéssel, hogy 2 fm-ből 0,02 fm visszaadása megtörtént. Az alperes átadás-átvételi jegyzőkönyvének hivatkozott 56. pontja ennek megfelelően 0,02 fm elektronikai folyóirat visszaadását igazolja. A felperes által állított mennyiséget alátámasztja név9 tanúként tett előadása, amely a felperes által állítottat is meghaladó, 5 fm szakirodalom megváltát támasztja alá (2022. január 6-án kelt 26.G.40.245/2020/29. számú jegyzőkönyv 8. oldal). Ekként a felperes megalapozottan állítja 1 fm irodalom átadásának elmaradását.

[85] Végül a felperes a 198. tételszám alatt típusnév pozíció érzékelő átadásának elmaradását állította, azzal, hogy 16 db-ból 13 db-ot kapott vissza és további 3 db hiányzik. Az átadás-átvételi jegyzőkönyv 5. tétele ennek megfelelően 13 db diavetítőhöz tartozó pozíció érzékelő visszaadását támasztja alá. Mivel név9 tanúvallomása értelmében ilyen érzékelőből legalább 26 db volt (2022. január 6-án kelt 26.G.40.245/2020/29. számú jegyzőkönyv 8. oldal), valamint a felperes törvényes képviselőjének előadása szerint 3 db visszaadása elmaradt (2021. június 17-én kelt 26.G.40.245/2020/24. számú jegyzőkönyv 4. oldal), a felperes ezáltal alátámasztotta az általa hivatkozott mennyiséget és alappal hivatkozik 3 db visszaadásának elmaradására, amellyel szemben az alperes bizonyítása sikertelennek bizonyult.

[86] Az alperes a felperes keresetében megjelölt ingóságok vonatkozásában a fent felsoroltakon kívül nem jelölt meg olyat, amely az átadás-átvételi jegyzőkönyv valamely tételével azonosítható lenne, ezért a fennmaradó tételek nem minősülnek visszaadottnak.

[87] A rPtk. 313. §-a szerint a kötelezett a teljesítést jogos ok nélkül megtagadja, a jogosult választhat a késedelem és a lehetetlenülés következményeinek alkalmazása között.

[88] A rPtk. 312. § (2) bekezdése értelmében, ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a kötelezett felelős, a jogosult a teljesítés elmaradása miatt kártérítést követelhet.

[89] Mindezek alapján a felek megállapodásában vállalt kiadási kötelezettség megtagadása folytán a felperes megalapozottan érvényesít a lehetetlenülésre alapított kártérítési igényt a épület2 épületében hagyott, fenti ingóságai vonatkozásában.

[90] A Pp. 341. § (4) bekezdése kimondja, hogy ha a keresettel érvényesített jog fennállása és az ennek alapján a felperest megillető követelés összege vagy mennyisége tekintetében a vita elkülöníthető, a bíróság a jog fennállását közbenső ítélettel előzetesen is megállapíthatja. Ebben az esetben a tárgyalás a követelés összege vagy mennyisége vonatkozásában csak a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után folytatható.

[91] Az elsőfokú bíróság a jog fennállásáról közbenső ítélettel határozott, míg a követelés összegszerűsége tekintetében a döntés a folytatódó eljárásra tartozik, így megalapozatlan az alperes fellebbezésének az az érvelése, hogy az egyes ingóságok az avulásukra tekintettel piaci értékkel nem bírnak.

[92] A Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzése indokolásában már rögzítette, a felperest megillető jog fennállásának megállapítása magában foglalja annak eldöntését is, hogy ha az alperes megtagadta a felek megállapodása III. pontjának teljesítését, úgy a megtagadás milyen részben történt, az a visszaadni vállalt ingóságok milyen körét érintette, azaz a felperes a kártérítésre milyen ingóságok visszaadásának megtagadása miatt jogosult. Az ezt követően folytatódó eljárásban pedig szükséges állást foglalni arról, hogy a megtagadással érintett, kártérítési követelésre alapot adó, konkrétan beazonosítható ingóságok milyen értéket képviselnek.

[93] Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla rész- és közbenső ítélettel az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének a felperes épület2 épületében hagyott és az alperes által visszaadni vállalt, de igazoltan át nem adott vagyontárgyai visszaadásának megtagadása miatt az alperes kártérítési felelőssége fennálltát megállapító részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy a felperes keresetében foglalt felsorolás alapján tételesen meghatározta azokat az ingóságokat (1.,4., 6-41., 44., 46-53., 56., 57., 60., 61., 63-65., 68-83., 85-130., a 132. tétel alatti alumínium rudakból 40 db, a 134., 138-147., 149-151., 154., 155., 157-159., 163., 165., 167-171., 173-175., 177., 178., 181., 183., 185-187., 191-194. és 196-198. tételek), amelyek visszaadásának megtagadása miatt az alperest kártérítési felelősség terheli. Emellett a közbenső ítéletet ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva elutasította a felperes ingóságok visszaadásának elmulasztása miatti kártérítési keresetét azoknak a vagyontárgyaknak a vonatkozásában (5., 42., 43., 54., 58., 59., 62., 132., 133., 176. és 182. számú tételek), amelyek nem álltak a felperes tulajdonában, amelyeket az alperes neki igazoltan visszaadott, vagy amelyek mennyisége a perben nem volt bizonyított, azaz amelyeknél nem áll fenn az alperes kártérítési felelőssége.

[94] A kereset részbeni elutasítására tekintettel a felperes ebben a részben (az 5., 42., 43., 54., 58., 59., 62., 132., 133., 176. és 182. tételekkel összefüggésben érvényesített

összesen 23.927.290 forint kárigény) pervesztesnek, míg a fennmaradó 159 tétel vonatkozásában előterjesztett kereset jogalapjának megállapítása tekintetében pernyertesnek minősül.

[95] A Fővárosi Ítéltábla a közbenső ítélettel szembeni jogorvoslatra tekintettel a pertárgy értékeként nem az alperes által hivatkozott kereseti követelés összegét, hanem meg nem határozható pertárgy értéként az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti 600.000 forintot vette alapul és az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint – a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásra tekintettel – a (4) bekezdése alapján, 10-10 órányi szükséges, a fellebbezés, illetve a fellebbezési ellenkérelem benyújtásával felmerült jogi képviselői tevékenységgel számolva 15.000-15.000 forint ügyvédi munkadíjat állapított meg. A pernyertessége arányához (93,5%) képest ebből az összegből a felperes 14.025 forintra, míg az alperes 975 forintra jogosult. A részítélettel elutasított keresetrészre eső pertárgyérték 23.927.290 forint, amelyhez képest az alperesnek az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíjból álló perköltsége 458.909 forint. A Fővárosi Ítéltábla a felperest a Pp. 83. § (1) és (2) bekezdései alapján ezen összegek különbözetének a megfizetésére kötelezte.

[96] A Fővárosi Ítéltábla az alperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett 48.000 forint fellebbezési illetékből az alperes pernyertessége arányához (6,5%) igazodó 3.120 forint viselésére a pervesztes felperest a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte, míg a fennmaradó 44.880 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[97] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatásul közli, hogy az eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára kell megfizetni. Az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint e határozat jogerőre emelkedését (2025. február 18.) követő 60. napon válik esedékessé.

[98] Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Budapest, 2025. február 18.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kolozs Balázs s.k.

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

bíró